

Въ лѣто 502, т. е. подирь три години, минувать пакъ изново Дунавъ (Истръ) и приповтарятъ грабежити и плѣчканіята си въ Тракийъ и, каго ся вращагъ та си отивать пакъ недокачены, появляватъ ся изново слѣдъ петнадесеть години, но по-дерзскы и по-страшны и достигать чакъ до Македонійъ, Тессалийъ и Ипиръ съ да палатъ и да колятъ каквото ся испрѣче напрѣдъ имъ. Тогашнийтъ Цареградскый Императоръ Анастасій далъ за искупуваніе на поробенитъ отъ тѣхъ 1,000 литры злато, т. е. около петь миліона гроша, но туй количество не было довольно за да искупи всичкитъ робѣ. А за да въспрѣ тѣхнитъ нашествія, както и на другитъ варвары, загради дължитъ стѣнъ, която къмъ сѣвернитъ прѣдѣлы на държавитъ; ако нѣкои историци и да отдаватъ туй дѣло на неговитъ наслѣдникъ Іустина, който ся погрыжилъ да оздрави държавитъ отъ нашествіята на сѣвернитъ варвары в). Както и да е прѣзъ всичкото шесто столѣтіе не ся споменувать нашествія отъ Българитъ, може бы защото Българитъ съединены въ начало съ Аваритъ, народъ еднороденъ и твърдъ силенъ, който завземалъ мѣстата отвѣдъ Дунавъ, были подчинены испослѣ отъ тѣхъ и изгубили първѣтъ си независимость. А като ся опытали да отиврятъ яремътъ на Аваритъ, были побѣдены, и една часть отъ тѣхъ побѣгнѣли въ Галійъ, а останѣлитъ подъ Аваритъ оплѣнили Мизійъ и Малж Скутійъ г). Но отблѣснѣти отъ войскитъ, които Іустиніанъ пратилъ противу тѣхъ, не дързѣли вече, до врѣмето на Ираклія, да прѣскачатъ сѣвернитъ границы на Византійскѣтъ държавѣ.

в) Анастасіевата наричана стѣна, остаткы отъ който ся виждатъ и днесъ, огражда малкото онова пространство на тѣснийтъ рѣмыкъ земѣ, която ся заключава между Бѣло (Мраморно) море и Черно, на 12 часа растояніе отъ Цариградъ, отъ което ся разбира че не ще да сѣ были до тамъ сѣвернитъ прѣдѣлы на държавитъ, за туй ный мыслимъ че Іустинъ е градилъ други стѣны. По върхътъ на Балкана (Емусъ) отъ Черно море до въ Сърбіиъ ся виждатъ и днесъ остаткы отъ стары огражденія, които Българитъ наричатъ *Марковы прѣграды*, за тѣхъ не знаемъ кога и отъ кого сѣ правены.

г) Разумѣва ся тука долній Мизія т. е. Българія днешна отъ Цибръ до Варийъ и Мала Скутія днешна Добруджа.